

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3588/2020
04.11.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Слађане Накић Момировић, председника већа, Добриле Страјина и Марине Милановић, чланова већа, у парници тужиоца Републике Србије – Министарство одбране, коју заступа Војно правобранилаштво Београд, против тужене АА из ..., чији је пуномоћник Милан Вујин, адвокат из ..., одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7709/19 од 16.10.2019. године, у седници већа одржаној дана 04.11.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца, изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 7709/19 од 16.10.2019. године.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду П 1228/19 од 30.05.2019. године, ставом првим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да се са свим лицима и стварима исели из пословног простора – локала број .. у ... број .. и да иста преда у државину тужиоцу, као неоснован; ставом другим изреке, обавезана је тужена да тужиоцу исплати износ од 198.997,50 динара са законском затезном каматом почев од 30.05.2019. године до исплате; ставом трећим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу на износ од 198.997,50 динара плати законску затезну камату почев од 12.03.2009. године па до 29.05.2019. године, као неоснован; ставом четвртим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 1.561.486,19 динара са законском затезном каматом почев од 12.03.2009. године до исплате, као неоснован; ставом петим изреке, одбијен је тужбени захтев да се обавезе тужена да тужиоцу исплати износ од 3.416.129,31 динар са законском затезном каматом почев од 06.01.2017. године до исплате; ставом шестим изреке, одлучено је да свака странка сноси своје трошкове поступка.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 7709/19 од 16.10.2019. године, одбијене су као неосноване жалбе тужиоца и тужене и потврђена је пресуда Трећег основног суда у Београду П 1228/19 од 30.05.2019. године (став први изреке). Одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова другостепеног поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужилац је благовремено изјавио ревизију због битних повреда одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Врховни касациони суд је испитао побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“ 72/11...55/14), па је нашао да ревизија тужиоца није основана.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни касациони суд пази по службеној дужности. Других битних повреда одредаба парничног поступка из наведене законске одредбе која би могла представљати основ за уважавање ревизије тужиоца, нема.

Према утврђеном чињеничном стању тужена је у априлу 2003. године без правног основа ушла у посед спорног локала број .. у ... број .. у ... и исти је користила за одлагање материјала и радног алата. Правноснажним и извршним решењем на основу признања Четвртог општинског суда у Београду П 1838/03 од 11.03.2004. године утврђено је да је тужена сметала правног претходника тужиље ДЗ Србије и Црне Горе, Министарство одбране, Војнограђевинску дирекцију Београд, у последњем мирном и фактичком поседу пословног простора – локала број .. у ... број .., тако што је обила улазна врата наведеног локала и ставила катанац на исти, а у пословни простор – локал унела своје ствари, те је наложено туженој да успостави пређашње стање поседа тако што ће предметни локал испразњен од лица и ствари предати тужиљи на мирно коришћење и располагање. Тужена је дана 01.05.2004. године испразнила спорни локал тако што је изнела материјал који је у њему чувала, а истог дана је кључеве од локала оставила код обезбеђења Војнограђевинског центра који се налази преко пута стана у коме станује. Тужилац је 27.10.2004. године поднео предлог за извршење на основу решења Четвртог општинског суда у Београду П 1838/03 од 11.03.2004. године, али је предлог одбачен као неблагоприятан, јер је поднет по протеклу законом прописаног рока у коме се може тражити принудно извршење одлуке донете у спору због сметања поседа. У периоду од априла 2003. године закључно са новембром 2016. године на име закупа спорног локала остварио би се приход од укупно 5.176.613,00 динара који представља збир појединачних месечних износа закупнине, утврђен вештачењем.

Код тако утврђеног чињеничног стања, по оцени Врховног касационог суда правилно су нижестепени судови применили материјално право када су одбили тужбени захтев тужиоца за исељење тужене из предметног локала у смислу члана 37. Закона о основама својинскоправних односа и када су делимично усвојили тужбени захтев тужиоца за накнаду штете на име употребљене туђе ствари у своју корист у смислу члана 219. ЗОО и члана 189. став 2. ЗОО.

Одредбом члана 37. Закона о основама својинскоправних односа прописано је да власник може тужбом захтевати од држаоца повраћај индивидуално одређене ствари (став 1). Власник мора доказати да на ствар чији повраћај тражи има право својине, као и да се ствар налази у фактичкој власти туженог (став 2). Право на подношење тужбе из става 1. овог члана не застарева (став 3).

Одредбом члана 219. Закон о облигационим односима прописано је да када је неко туђу ствар употребио у своју корист ималац може захтевати независно од права на накнаду штете, или у одсуству ове, да му овај накнади корист коју је имао од употребе.

Одредбом члана 189. ставом 2. Закона о облигационим односима прописано је да се висина накнаде штете одређује према ценама у време доношења судске одлуке, изузев случаја када закон наређује шта друго.

По оцени Врховног касационог суда правилан је закључак нижестепених судова да тужилац у проведеном поступку сходно члану 231. став 1. ЗПП није доказао да је покушао да уђе у посед предметног локала, те да му је то онемогућено од стране тужиље или трећих лица, односно није доказао да је тужена након 01.05.2004. године и даље у поседу и државини спорног локала, па нису испуњени услови за примену одредбе члана 37. Закона о основама својинскоправних односа, због чега је правилно одбијен тужбени захтев тужиоца за иселење тужене из предметног локала.

Правилан је и закључак нижестепених судова да је делимично основан тужбени захтев тужиоца за тражену накнаду штете, односно користи коју је тужена имала употребом предметног локала тужиоца у своју корист за период од априла 2003. године закључно са априлом 2004. године када је била у поседу и државини предметног локала, а сходно члану 219. ЗОО и члану 189. став 2. ЗОО, те да у преосталом делу тужбени захтев тужиоца није основан. Тужена се из предметног локала иселила 01.05.2004. године, а тужилац је од момента правноснажности решења Четвртог општинског суда у Београду П 1873/03 од 11.03.2004. године имао могућност да предузме правне и фактичке радње како би повратио посед локала и спречио даље умањење своје имовине у виду месечне закупнине.

Са изнетих разлога неосновани су ревизијски наводи тужиоца о погрешној примени материјалног права од стране нижестепених судова.

Како се ни осталим ревизијским наводима не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, јер су исти супротно члану 407. став 2. ЗПП усмерени на побијање утврђеног чињеничног стања, због чега се ревизија не може изјавити, то је Врховни касациони суд одлучио као у изреци, применом члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа-судија,
Слађана Накић Момировић, с.р.**

**За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић**